

Saf Bilinç ve Sinsi Bilinç

Saf bilinç, kirlenmemiş ve berrak kalmış bilinçtir. İnsan onurunu gözeten, başkasını da hissedebilen, empati ve diğerkâmlık taşıyan yüce bir bilinçtir. O, hayat karşısında yalnızca **tepkisel** değil, **etkiseldir**; yani yaşananlara körü körüne tepki vermek yerine, iyiliği ve güzelliği hayata taşır. Hayatı onarır, kalkındırır, besler ve var eder.

Bunun karşısında **sinsi bilinç** vardır. Sinsi bilinç, insan onurunu hiçe sayan, nefis ve ego tarafından kuşatılmış, bencil ve hesapçı bir bilinçtir. O, hakikati aramak yerine çıkarını gözetir; anlamak yerine yargılar; inşa etmek yerine tahrip eder. Bu nedenle **tepkisel** bir bilinçtir: hayatı onarmak yerine yaralar, kalkındırmak yerine geriletir, var etmek yerine yıkar ve yok eder.

Saf bilinç, **ilahi olandan beslenir; sinsi bilinç ise şeytani olandan**. Biri insanı kendi hakiki özüne ve başkasının varlığına yaklaştırırken, diğeri insanı kendi nefsinin karanlığına ve başkasının varlığını değersizleştirmeye sürükler.

Bu yüzden **saflık, saflık anlamında bir zayıflık değil; berraklığın, vicdanın ve ruhsal gücün adıdır**. Saf yürek ve saf bilinç, kurnazlığın ve sinsiliğin karşısında kolay yenilen bir güç değil; tam tersine, kötülüğün nüfuz edemediği **en büyük içsel dirençtir**.

Bu nedenle **“Hayır, ben saf değilim.”** sözü, insanın kendisini kandırmamasının ve hayatın gerçeklerini görmesinin bir ifadesidir. Çünkü saf olmak, safça olmak değildir. Burada saflık; aklın yoksunluğu, tecrübesizlik veya her söylenene inanmak değil, insanın iç dünyasını hileden, sinsilikten, kötücül hesaplardan ve çıkarıcı niyetlerden arındırmasıdır. Asıl saflık, bilincin berraklığıdır.

Denilir ki: **“Kurnazlık, dar kafalı insanların zekâ taklididir.”** Çünkü gerçek zekâ, başkasını aldatmakta değil; hakikati görmekte, doğruyu seçmekte ve insanı incitmeden yol alabilmektedir. Kurnazlık çoğu zaman zekânın değil, ahlaki eksikliğin maskesidir. Sinsi insan, başkasının zaafalarını hesaplayarak kendisine bir üstünlük alanı kurduğunu sanır. Oysa kurduğu şey üstünlük değil, güvenin yıkıntıları üzerinde yükselen geçici bir hâkimiyettir.

Saf bilinç ise insanın içindeki temiz kaynaktır. Orada niyet ile söz birbirinden kopmaz; görünen ile gizlenen arasında uçurum oluşmaz. Saf bilinç, insanı küçültmez; aksine onu yüceltir. Çünkü insanın gerçek yüceliği, ne kadar insanı alt edebildiğinde değil, eline fırsat geçtiğinde ne kadar temiz kalabildiğinde ortaya çıkar.

Saflık, hayata karşı kör olmak değildir. Tam tersine, hakikati görebilecek kadar uyanık; fakat kötülüğe dönüşmeyecek kadar temiz olmaktır. Saf insan da kötülüğü görür, ihaneti fark eder, sinsiliği sezer. Fakat gördüğü kötülüğü kendi ruhuna taşımaz. Başkasının karanlığı, onun içindeki ışığı söndürmez.

İşte bu yüzden saf bilinç, aynı zamanda ilahi bilincin bir yansımasıdır. Çünkü ilahi olan, insanı hileye, kıskançlığa, entrikaya ve gizli kötülüğe değil; hakikate, sevgiye, merhamete, adalete ve vicdana yöneltir. Saflık, insanın Tanrı'dan aldığı içsel ışığı kirletmeden taşımasıdır. Bu anlamda saf bilinç, yalnızca psikolojik bir temizlik değil, ruhsal bir asalet hâlidir.

Bunun karşısında ise şeytani bilinç vardır. Şeytani bilinç derken burada metafizik bir varlıktan ziyade, insanın içindeki aldatıcı, bölücü, manipülatif ve yıkıcı bilinç hâlini kastediyorum. Bu bilinç, hakikati araçsallaştırır; sevgiyi çıkar için kullanır; güveni istismar eder; masumiyeti zayıflık olarak görür. Açıkça saldırmak yerine çoğu zaman sinsice ilerler. Çünkü amacı yalnızca bir insanı yenmek değil, onun içindeki güveni, huzuru ve iyiliği de tahrip etmektir.

Şeytani bilincin en büyük tahribatı, insanı kötülüğe alıştırmasıdır. Önce küçük bir hileyi meşrulaştırır, sonra daha büyük bir yalanı normalleştirir. Ardından insan, kendi vicdanını susturabilmek için yaptığı kötülüğe gerekçeler üretmeye başlar. Böylece kötülük yalnızca dışarıda değil, insanın içinde de örgütlenir.

Daha tehlikelisi, şeytani bilincin saf insanları “saf” diye küçümsemesidir. Çünkü kötülük, temizliği çoğu zaman aptallık; dürüstlüğü zayıflık; merhameti acizlik; güveni ise kullanılabilirlik olarak görür. Oysa gerçek güç, başkasının zaafından yararlanmak değil, kendi nefsinin karanlık tarafına hükmedebilmektir.

Saflığın hayata sunduğu yücelik tam da burada başlar: İnsan, kötülüğü tanıdığı hâlde kötülüğe dönüşmez. Kurnazlığı bildiği hâlde hilekâr olmaz. Sinsiliği gördüğü hâlde sinsi davranmaz. Kendisine yapılan kötülüğü, başkasına aktararak çoğaltmaz. Çünkü insanın dünyaya bırakabileceği en büyük miras, zekâsının ne kadar keskin olduğu değil, ruhunun ne kadar temiz kaldığıdır.

www.karyohliso.com